Ч. 57. Середа 12 (25) марта 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(По дискусиї над австро-угорскою угодою. — Демонстрациї в Будапешті).

Як звістно, дискусия над законом о австро-угорскій угоді скінчила ся в пятницю пізним вечером, а в четвер буде вибрана митова комісия, котра побіч комісиї угодової буде мати задачу приділені предложеня розслідити і предложити їх відтак повній палаті. Майже всї бесїдники, які брали участь в тій дискусиї, вказували на великі тягарі, які Австрия має двигати задля союза з Угорщиною, і в більше або менше острих словах звертали ся против Угорщини, котра виходить з тої угоди із значнїйшими успіхами. Дуже замітною була особливо промова дра Бернрайтера, бувшого міністра торговлї, котрий в основних виводах виказав, що австро-угорска угода має лише ту користну сторону, що положить конець кількалїтній непевности на економічнім і фінансовім поли і на десять лїт заведе в тім взглядї сталі відносини, але не завагав ся зовсїм рішучо заявити, що то буде послїдна угода. Длятого взивав він міродайні австрийскі чинники, щоби після довершеня угоди, котра буде принята, не засипляли, а зброїли ся і приготовляли ся вже тепер до уладженя відносин між Австриєю а Угорщиною на инших як дотепер основах. Але які то мають бути ті основи, сего бесїдник не виказав. — У відповіди на виската дра Бернрайтера, що то буде послїдна угода між Австриєю і Угорщиною, заявив др. Кербер в своїй промові, що не можна так легко найти два державні орґанїзми, котрі були би так для себе потрібні і від себе обопільно зависимі, як Австрия й Угорщина, длятого не пора тепер вдавати ся в подробиції, а мати на бачности цїлість, то єсть спільности монархії, від чого зависить її значінє і її торговельно-політична будуччина. Се уможливить заключенє торговельних договорів з европейскими державами, з котрих нї одна не виповіла дотеперішних договорів, а те можна уважати наміром держав до віднови договорів. Др. Кербер відкликував ся отже до палати, щоби приймила мірно добре дїло, бо лїпшого не можна було осягнути.

З Будапешту доносять, що демонстрациї против войскового закона повторили ся вчера вечером. Публика, вийшовши з угорского театру, де грали тенденцийну штуку, поспішила в великій товпі з піснию Кошута на устах перед клюб сторонництва независимости. Цїлу дорогу роздавали ся оклики против президента міністрів Селя, міністра гонведів ґен. Февраріого і директора поліциї Рудная. Також лунали оклики против поліциї. — Рівночасно з демонстрациями уличними відбувають ся демонстрациї студентів. Іменно студенти университету удали ся до ректора школи політехнїчної і зажадали застановленя викладів. Ректор згодив ся на то бажанє. Так само пішла та депутация до ректора университету, заявляючи, що коли би ректор відмовив жаданю, то студенти силою примусять професорів до занеханя викладів. Вечером оголосив ректор, що сенат ухвалив застановити виклади до четверга. Здержанє викладів після бажаня студентів повинно тревати так довго, доки поліция не буде покарана за своє поведенє в часї недїльних забурень. Справа та була широко обговорювана в соймі угорскім, де опозиция виступала дуже пристрастно против правительства.

Новинки.

Львів дня 24 го марта 1903.

— **На презеса ради повітової** в Турці затвердив Є. Вел. Цїсар вибір Бронислава Осуховского, властителя маєтности у Висіцку вижнім, а о. Михайла Прухницкого гр. кат. пароха в Турці на заступника презеса.

1)

ДИВНА.

(З росийского — В. Короленка).

— Чи скоро вже стация, почтильон?

— Не скоро ще, до замети ледви чи доїдемо... ади, як закурило, буря з півночи іде!

Правда, до замети, видко, не доїхати. Чути, як сніг під копаницями поскрипує; зимовий вечер; північний вітер гуде в темнім борі, вітки ялиць хилять ся до вузенької лїсної доріжки і грізно колишуть ся в сумерках вчасного озера, що саме спускає ся на землю.

Холодно і невигідно. Кибитка вузка, надавлює боки, а тут ще як на те шаблюка і револьвер провожатих жандармів бовтають ся. Давінок виводить довгу якусь монотонну пісню під голос ревучої бурі.

На щастє — от і одинокий огник стациї край бору; бір гуде.

Мої провожаті, побрязкуючи цїлим арсеналом збруї, стріпують з себе сніг в жарко натопленій, темній, окопченій хатї. Убого і непривітно. Хазяйка прикріплює скипку, скипка коптить.

— Нема у тебе, господине, чого попоїсти?

— Нїчого у нас нема.

— А риба? Ріка ж тут у вас недалеко?

— Риба була, та видра всю спрятала.

— Ну а барабулька?

— Померзла барабулька у нас сего року.

Нїчого робити; хлїба дала хазяйка, самовар дивним дивом знайшов ся, слава Богу і за те!

Погріли ся чайком, хлїбця попоїли, чісничку внесла хазайка в опалцї. А вихор на дворі розщибав ся і засипував вікно мілким снїгом; від часу до часу навіть сьвітло скипки спалахувало і тремтїло.

— Годї буде вам їхати, заночуйте.

— Щож, заночуємо. Вам також, пане, нїкуди чей квапити ся. Бачите, яка тут сторона, ну, а тамечка гірше ще їй-Богу!

В хатї все умовкло. Хазайка, і та відложила свою кужілку з прядивом і поклала ся, погасивши скипку. Запанувала темрява і тишина, переривана хиба наглими порвами лютуючого вихру. Менї не спало ся. В голові, під шум бурі, внимали ся важкі думи, знимали ся і лунали одна за другою.

— Не спить ся, видко, пане, — заговорив один з провожатих, „старший" — людина доволї симпатична, в милим, ба навіть ніби інтелїґентним лицем, проворний, сьвідомий свого дїла і тому не педант. В дорозї він не вяже ся непотрібними формальностями.

— Так, не спить ся.

Якийсь час панує мовчанка, але я чую, що мій сусїд не спить — видко і в єго голові кружать якісь думки. Другий провожатий, молодий „підручний", спить сном здорового, але сильно утомленого чоловіка. Хвилями він щось невиразно бурмоче.

— Я дивую ся вам — чути в друге рівний, повний голос унтера [1]) — нарід молодий, люди благородні, можна сказати, образовані, а як своє житє проводите!

— Як?

— Ех, пане! Хиба ми вже і того не в силї зрозуміти?... Ми досить добре розуміємо, що ви не в таким може житю зросли тай не до такого з малку привикли...

— Ну, се вже ви пусте говорите, тут не в тім дїло, до чого з малку привикли... був час і відвикнути

— Не вже ж то весело вам? — промовив тоном сумнїву.

— Невесело, як нї кажи... А вам весело?

Тишина. Гаврилів (так зве ся мій товариш) очевидячки над чимсь задумав ся.

— Нї, пане, що я вам скажу... Вірте менї, нераз буває, по просту здає ся на сьвіт не дивив би ся... Відки се так, не скажу, але часом се вже так підступить — ніж острий, тай тілько.

— Служба важка чи що?

— Служба службою... Певно не іграшка, та і начальство, правду сказати, суворе, а таки оно не з сього.

— Так з чогож?

— Хто єго знає? — Знов тишина. Ще тепер загартував ся по трохи, привик. Ну і начальство не забуває, в підофіцири покладо, провин за мною ніяких та і домів небавом, у відставку.

— Так щож?

— А от я вам, паночку, розповім, яка менї стала ся пригода. Я вступив на службу 1874 р. в ескадрон прямо. Служив пильно, можна сказати, з цїлою ревностию, все більше мене посилано; в нарід куди там, в театр, самі знаєте. Письма гаразд вивчив ся, ну, і на-

[1]) унтер-офіцер.

— **Іменованя і перенесеня.** Ц. Намістник іменував концепієтів санітарних: дра Ант. Бесядського, дра Кароля Ґолембйовского і дра Теоф. Бонковского лїкарями повітовими, а асистентів санітарних: дра Йос. Курасевича, дра Теод. Соневицкого і дра Александра Ґодлевского концепістами санітарними. — Ц. Намістник переніс концепістів санітарних: дра Марияна Шайновского з Жидачева до Золочева, дра Алекс. Ґодлевского з Богородчан до Мельца і асистентів санітарних: дра Людвика Собещаньского з Калуша до Богородчан і дра Андр. Кондратовича з Золочева до Жидачева.

— **Ц. к. Намістництво** надало презенту на опорожнену парохію reg. coll. в Берестї, о. Петрови Цапиньскому, дотеперішному парохови в Розтоцї великій.

— **З львівскої архиепархії.** На конкурс з речинцем до 23-го цьвітня виставлена парохія Якимів, буського деканата. — О. Тома Березовский з Дубрявки іменований ординариятским шкільним комісарем на місце о. Ілария Гошовского. — О. Іван Черепашиньский з Кернець одержав признане за ревність при наученю релїґії шкільної молодїжи. — Завідателями парохій іменовані оо.: Ант. Котецкий при церкві сьв. Варвари у Відни і Теоф. Горникевич (ex currendo) в Болехові. — О. Ал. Целеньский іменований сотрудником в Рипнянцї. — Презенту на Черепан одержав о. Павло Кульчицкий. — Конкурсовий іспит зробили: Юл. Левиньский, Петро Петрица, Іван Сендецкий, Епиф. Роздольский, Ем. Кордуба, Мир. Коритко, Евг. Бартош, Григ. Павлюк, Іван Яворский, Лавр. Діяковский, Юл. Дикий, Вас. Медведский, Мих. Туркевич, Конст. Петрушевич, Григ. Дякон, Іван Мартинюк-Лотоцкий, Волод. Глїбовицкий і Савин Дурбак. — Питомець дух. семинариї Андр. Гаврищак з станиславівскої епархії принятий в канон. звязь львівскої архиепархії.

— **Важне для сьвященників!** Редакция „Богословского Вѣстника“ видала знаменитий твір сьв. Іоана Золотоустого „**О сьвященьстві**“ разом з іконою і житиеписию того сьвятого (стор. XII+240). Для духовного житя кождого, а головно сьвященика, необходима лектура; виконана під зглядом технїчним артистично, може служити яко настільна книжка. Набути можна по цїнї 3 кор. в редакциї „Б. Б.“ або в книгарни Ставропигійскій (для тих, що зложили передплату на „Б. В.“ за р. 1902, цїна 2 кор.) Позаяк наклад виносить всего 600 прим., проте належить поскорити з замовленями. Купуючі дістануть безплатно також видане тоїж редакциї „Сьв. Письмо о сьвященику“. (На почтову пересилку треба залучити 20 сот.)

— **Загальні збори „Українско-рускої Видавничої Спілки“** відбудуть ся в недїлю дня 5-го цьвітня с. р. в льокали „Наукового товариства ім. Шевченка“ о 4-ій годинї з полудня. На порядку дневнім: 1. Звіт дирекциї; 2. Звіт контрольної комісиї. 3. Роздїлене зисків. 4. Вибори (доповнюючі) до дирекциї й контрольної комісиї. 5. Внесеня членів.

— **Репертуар руского театру у Львові.** Середа, дня 25-го марта: „Наталка Полтавка“, оперета в 3 дїях Котляревского. — Четвер, дня 26-го марта премієра: „Боржбит“, комедия в 3 дїях Гр. Цеглиньского. — Субота, дня 28-го марта: „Украдене щастє“, драма в 5 дїях зі сьпівами дра І. Франка.

— **Народна лїчниця.** Перші загальні збори сеї новозаснованої інституциї відбули ся дня 21 с. м. в духовній семинариї при участи 46 членів. Збори отворив о год. 6 вечер др. К. Левицкий промовою, в котрій вказав на те, що підставою нової інституциї є щедрий дар Високопреосьвященого Митроп., тому підніс оклик в его честь, а зібрані повстанем з місць заявили свою вдячність і подяку; рівнож зложив він подяку дру Озаркевичу за труди понесені при твореню лїчницї, що зібрані приняли оплесками. Потім вибрано предсїдателем зборів проф. Шухевича, а той покликав на секретаря дра Грушкевича. На внесене проф. Шухевича рішили збори вислати на руки пароха св. Варвари у Відни слїдуючу телеґраму до Впреосв. Митрополита: „Перші загальні збори „Народної лїчницї“ пересилають щиру подяку Свому Покровителеви за великодушний дар, висказуючи радість по причинї щасливого повороту до здоровля Его Ексцеленциї. — Глиджук, др. Левицкий, Шушевич“. Відтак приступлено до вибору Надзираючої Ради. Головою вибрано через акламацию члена Видїлу краєвого радника п. Михайла Глиджука а на членів Ради вибрано через піднесене рук: д-ра Михайла Коцюбу, Миколу Лятошиньского, секретаря Видїлу кр., Петра Максимовича, радника суду, о. кат. Івана Рудовича, д-ра Стефана Федака і о. крил. Івана Чапельского; на заступників вибрано: о. Баковича, о. Жука і Лаврука; а до контрольної комісиї Ганїнчака, Грозяка і Цеглиньского. По виборі на просьбу зборів забрав слово др. Озаркевич і розповів просторо ґенезу повстаня лїчницї та вказав на задачу, яку она має сповняти. Потім зажадав др. Грабовский пояснення, які є дані до введеня інституциї в житє і які є пляни на будуче. По уділеню пояснень д-ром Озаркевичем приступлено до послїдної точки внесень. Тут промовив знова др. Грабовский і вказав в довшій бесїдї на перепони, які прийдесь поборювати при веденю лїчницї а яких не можна собі маловажити, надто звернув увагу зборів і Надзираючої Ради на те, щоби конче придумати спосіб, в який би може на будуче підготовити дальших лїкарів, щоби інституция могла вповні відповісти своїй задачі. В дискусиї, яка виязалась на сю тему, забирали ще голос др. Озаркевич, о. крил. Чапельский, проф. Шухевич та др. Коцюба, почім замкнув голова збори о год. $\frac{1}{2}8$. Сейчас по зборах відбулось конститууюче засїданє надзираючої ради: заступником голови вибрано о. крил. Чапельского, касиером дра Коцюбу, секретарем о. Рудовича. Відтак ухвалено упросити Митрополита о принятє протекторату та вибрано одноголосно технїчним директором дра Евгена Озаркевича і рішено предложити Покровителеви до затвердженя. Дотепер приступило до товариства 60 членів, з тих 3 яко члени добродії з уділом 100 К. Гроші належить висилати на адресу „Краєвого Союза кредитового“ у Львові — ч. кн. 752.

чальство не оставляло. Майор у нас земляком менї доводив ся; коли замітив мою ревність, кличе мене якось до себе і каже: „Я тебе, Гаврилїв, на підофіцира представлю, ти з припорученями ходив? — „Нї, не ходив, кажу, ваше високородіє“. — „Ну, каже, на другий раз визначу тебе підручним; придивиш ся, штука нехитра“. — „Добре, кажу, ваше високородіє, буду старати ся!“ А з припорученями я і справдї не ходив анї разу — от з такими як ви. Оно, хоч штука не хитра а все таки, знаєте, з приписами треба освоїти ся та і розвага потрібна. Ну, гарно...

Може так через тиждень кличе мене дижурний до начальника, ще і підофіцира одного взиває. Прийшли. „Вам, каже, в дорогу вибирати ся. Се тобі — каже до офіцира — підручний. Він ще не бував. Глядїть, не лїнуйте ся, спішіть ся, каже до підофіцира — підручний, як молодці; повезете панночку із замку. Ось вам інструкция, завтра гроші в руки і з Богом“. Іванів, підофіцир, як старший їхав зі мною, а я як підручний, от як би у мене тепер другий жандарм. Старшому дають інструкцию, гроші на руки, папери, він підписує ся, провадить рахунки, ну, я рядовий до помочи єму; післати куди, доглянути чого, се друге. Ну, добре. Ранком, скоро сьвіт ще, від начальства вибирали ся, коли глянув, а мій Іванів і випити вже встиг. А чоловік він був, нїгде правди дїти, ледачий.... тепер здеґрадований. Перед начальством він як слїд бути підофіциру, бувало і так, що ще на других біду наводив, вислугував ся. А тілько спряче ся з очий, ого, зараз він другий став і перше дїло — випити любив.

Прийшли ми в замок, як слїд віддали бумаґу і ждемо і стоїмо. Цїкаво менї, що се за панночку таку прийдеть ся нам везти, та і везти-же бо назначено далеко. Їхали по тїй самій дорозї, лишень що она в город була назначена, а не у волость. От менї і цїкаво перший раз.... жду, стою. Виждали так добру годину, поки збирали єї річи, а річий тих у неї вузлик маленький... юпка там, нун, се і друге самі знаєте, нун, книжки також були, а більше нїчого; незаможних, видко, батьків, думаю. Ось і ведуть єї. Дивлюсь: молода ще, трохи що не дитиною менї видала ся. Руcе волосє, сплетене в одну косу, на щоках румянець так і палав в ту пору, а послї, бачу, блїда була цїлу дорогу, блїда, аж біла. Так менї єї жаль стало, що ну....

Стала она вбирати ся в пальто, в кальоші.... Річи оглянути приказали; такий припис: після інструкциї ми обовязані оглянути річи. „Гроші, питаємо, є при вас які?“ Рубель і двайцять копійок знайшло ся, старший до себе забрав. „Я панночко, каже до неї, обовязаний перешукати вас“. Тут она як не спалахне! Очи у неї запалали, румянець виступив ще сильнїйше. Уста тонкі, сердиті.... Як глянула на нас — їй - Богу, я і приступити не зважив ся! Нун, а старший, звісно на підпитку, так і лїзе до неї. „Я, каже, обовязаний: у мене, каже, інструкция!“ Она як скрикне — Іванів який а і той вступив ся від неї. Дивлю ся, лице у неї поблїдло, нї капельки крови, очи як один вуголь, а злюща, злюща.... Ногою тупає, говорить швидко, тілько я, признаю ся, вже і не чув, що она говорила.... Сторож також напудив ся, води приніс їй склянку... „Успокійте ся, просить єї, змилуйте ся, самі себе пожалїйте!“ А она і на него тут напала. „Вар-р-р-вари ви, каже, хо-о-ло-о-пи“. Ну і богато ще сьмілих слів єму наговорила. Як собі хочете — перед начальством се чей так не гарно! Так ми єї і не обшукували. Запровадив єї сторож до другої комнати, але з сторожихою зараз вийшла. „Нїчого, каже, нема при них!“ А она на него дивить ся і майже в очи єму сьміє ся а сама така лиха! А Іванів — звісно, пяному море по колїна, дивить ся і все своє бурмоче: „Не по закону.... у мене, каже, інструкция“. Тількож дозорець его вже не слухав.

Поїхали ми. Город їхали, она все на вікна карити дивить ся, немов прощаєсь або знакомих побачити хоче. А Іванів взяв і спустив заслону, закрив вікно. Она засунула ся в кутик, скорчила ся і дивить ся на нас. А я, признаю ся, не видержав таки: взяв одну половину тої заслони, буцїм сам поглянути хочу і відкрив так, щоби і їй було видко. Однак она і не глянула на вікно, все таки лиха в кутику сидить, прикусивши губи до крови, думав собі, покусає їх.

Поїхали зелїзницею. Погода ясна того дня була. Се дїяло ся осению у вересни. Сонце так сьвітить, вітер сьвіжий, осїнний, а она відчинить у ваґонї вікно, сама вихилить ся на вітер і сидить так. Після інструкциї оно не дозволено, знаєте, вікно відчиняти, однак мій Іванів як увалив ся в ваґон, то так і захропів, а я не осьмілив ся їй сказати. Потім зважив ся, підійшов до неї і кажу: „Панночко, зачиніть вікно“. Мовчить і слухати не слухає, наче і не до неї говорю, а знаю, що чує. Я постояв, а там знову говорю: „Перестудите ся, панночко, холодно“. Звернула ся до мене лицем і начеб здивувала ся. Подивила ся на мене тай каже, тихо, тихо: „Полишіть мене!“ і знов крізь вікно вихилила ся, а я махнув рукою і відійшов на бік. Стала спокійнїйша. Зачинить вікно, в пальто закутає ся, гріє ся, видко, студено.... вітер був. А потім знов підходить до вікна, знов на вітер; після тюрми, певно, не надивить ся.

Повеселїйшала навіть, дивить ся і навіть усьміхати ся почала, і так любо було дивити ся у ту пору на неї, так любо, вірте менї! Коли б начальство віддало, то, здає ся, як стій взяв би за жінку собі, замість вести на зсилку.

З города прийшлось їхати трійкою Іванів мій пяний; проспить ся і знов залле ся. Вийшов з ваґона і з ніг падає. Ну, думаю, погано! Щоб лише гроший казенних не пропустив. Ввалив ся на почтовий віз, поклав ся і захропів зараз. Сїла она біля него невигідно. Поглянe на него, наче на гадину яку подивить ся. Усадовила ся так, щоб его і не доторкнути ся, цїла в кутику скорчила ся, а я то вже так якось примістив ся. Як виїхали, вітер холодний; я сам промерз і їй, бачу, холодно. Закашлялась сильно і хустину до уст підняла, а на хустинї, дивлю ся, кров. Так мене наче хто в серце шпилькою вколов. „Ех, кажу, панночко, деж се можна. Ви хорі, а

— **Весна**, здає ся, загостила до нас сим разом вже на постійно, а розпочала ся точно так, як то повинна після астрономічного обчисленя, дня 22 марта. Ще день передтим було холодно, а у Львові падав дрібний дощ. Тепер потеплїло значно майже в цілій Европі. З Відня н. пр. доносять, що там в неділю около 2 години теплота доходила до 20 степенів, якби серед лїта. Та й в многих инших сторонах було значно тепло. Одиноку виїмку творила Москва, де в неділю рано було 14 степенів морозу, хоч в других сторонах Росиї вже значно потеплїло. Метеорольоґи заповідають на найблизший час таку погоду: Переважно ясні днї, через цілий день тепло, місцями мрака з рана.

— **Про огонь на корабли** Льойда „Цісарева“ в Триестї, о чім вчера була звістка в телеґрамах, доносять, що згоріло около сто міхів бавовни, а прочий набір треба було злити водою і він через то також знищений. Всеї бавовни було на корабли 360 міхів, а найзамітнїйше то, що она сама від себе займила ся.

— **Гріб Аттилї** короля Гунів, про відкопане котрого ми перед кількома днями доносили, показав ся не правдою; відкопано лиш якусь звичайну могилу з новійших часів. Чутка про знайдене королївского гробу наробила в полудневій Стириї тілько шуму, що тамошні люди взяли ся шукати закопаних скарбів, роботи, котра тут давнїйше була дуже в звичаю.

— **Нові „сіямскі“ близнята в Пардубицях.** Чеські ґазети доносять, що якась жінка в Пардубицях привела сими днями зовсім здорові близнята зрослї з собою від грудий аж по бедра. Єсть надія, що близнятка удасть ся удержати при житю.

Штука, наука і література.

— **Дзвінка ч. 6** містить в собі: Іде весна (стишок Віри Лебедової). — А все ізза пилочки (Оповідане) — Малий Льолюс і малий Бур. Исторця куска хлїба. — Чим і на чім люди в старинї писали. — Праця і забава. — Переписка редакциї.

Телеґрами.

Будапешт 24 марта. Міністер краєвої оборони ґен. Фаєрварі видав нове розпорядженє, котре здержує виданий попередно рескрипт що до войскової бранки. В розпорядженю заключена замітка, що всьо має бути приготовлене так, щоби бранка могла відбути ся між 4 мая а 20 червня.

Рим 24 марта. Папа приймив вчера на авдиенциї депутациї католицких товариств з Австриї, Німеччини і Швайцариї. Стан здоровля папи цїлком вдоволяючий.

Загреб 24 марта. Хорватскі студенти устроїли тут противмадярску демонстрацию. Именно переходили вчера товпами і задержуючи ся перед державними будинками, старали ся позривати з них мадярскі написи. Полїция нїгде не допустила до того.

Льондон 24 марта. Standard доносить з Вашинґтону, що після донесень американьского посла в Пекинї, положенє в Хінах буде грізне. В деяких округах проявляє ся сильний рух против Европейців.

Оповіщене

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

з яку погоду виїхали! — дуже холодно!.. хиба, кажу, можна так?“ Скинула на мене очима, подивилась, і наче знов у неї в серединї закипіло. „Що ви, каже, дурні, чи що? Гарний! — каже — сам веде і ще жалувати пробує“. — Вам би, говорю, начальству сказати... бодай у шпиталь пійти, ніж у такий холод їхати. Дорога то не близька“. — „А куди?“ — питає. А нам, знаєте, остро заборонено говорити провинникам, куди їх везти приказано. Бачить она, що я замняв ся, і відвернулась. „Не треба, каже, я так собі... Не кажіть, але і самі не морочте мене вже“. Я не втерпів. „Ог, кажу, куди вам їхати. Не близько!“ Стиснула уста, зморщила брови, але сказати не сказа нічого. Я похитав головою: „То то й є, кажу, панночко. Молоді ви, не знаєте ще, що то значить“. Дуже менї досадно було, а она глянула й каже: „Заразом ви так думаєте. Знаю я добре, що то значить, а до шпиталя все таки не піду. Спасибі. Коли вмирати, так красче вже на волї, а не в шпитали вашім тюремнім. Ви думаєте, каже, що я від вітру занедужала, від простуди? Ледви!“ — „Там у вас, питаю, свояки які?“ Се після того вже, як она менї заявила, що у своїх одужувати хоче. „Ні, одвічає, у мене там ні ріднї, ні знакомих нема. Город той для мене чужий, однак такі заслані, як я, товариші будуть там“. Дивно менї стало: яким то сьвітом она чужих людий своїми товаришами називає; не вже-ж, гадаю собі, стане еї хто поїти і годувати без гроший, а надто ще незнакому. Тілько не брав ся розпитувати еї, бо брови, бачу, морщить, невдоволена моїм випитуванєм. Під вечер же дивлюсь: хмари нависли, вітер подув холодом, а там і дощ впав. Болото і передше було, а тепер так грязко стало, по просту кисіль на дорові, та і тілько. Плечі менї цілїські болотом забризькало, а їй також не согірше пощедрило. Одним словом сказати, погода на еї нещастє настала з плюгавих плюгава: дощиком прямо в лице січе, дарма, що й кибітка крита — рогожию я еї вкрив, куди там! тече зі всїх боків, промерзла, бачу, цїла. По лици каплї дощу потекли, а щоки блїді і не поворушать ся, наче непритомна. Я аж настрашив ся. Бачу, дїло тут не до ладу, зле.

Пізним вечером приїхали ми в город Я***. Буджу Іванова, вийшли із стациї — кажу наставити самовар. А з того города пароходи ходять, тілько що нам після інструкциї на пароходї сїдати остро заборонено. Хоч оно там нашому братови і вигіднїйше дешевше виходить, так за те лячно. В пристани, знаєте, полїцейскі стоять, а то й наш брат, місцевий жандарм, біди завсїгди може накоїти! А панночка і повідає: „Я, каже, дальше на почтї не поїду; як собі знаєте, каже, пароходом везїть!“ А Іванів ледви очи протер з похміля, сердитий... „Вам, каже, про се не толкувати! Куди поведуть, туди й поїдете“. Нїчого она єму не сказала, а до мене говорить: „Ви чули, каже, що сказала: не їду!“ Кличу я тогдї Іванова на бік. „Треба, кажу, на пароходї везти. Вам би лучше: заощадите“. Він вкінци згодив ся, тілько побоюєсь. „Тут, каже, полковник живе, так щоб нам чого не було; пійди, каже, і спитай... менї щось нездорово, каже“. А полковник жив недалечко, — „Підемо, кажу, разом і панну з собою возьмемо“. Боюсь. Іванів, думаю, з похміля ще спати куди повалить ся, біда буде! Ту не трудно, щоб она втїкла або заподіяла собі що... прийдесь одвічати. Ну, пішли ми до полковника. Він вийшов до нас, „Чого вам?“ питає. Ог она єму розказує, але і з ним не гарно говорить. Їй би попросить гарненько: так і так, будьте, мовляв, ласкаві, а она тут по своєму забалакала. „Яким правом?“ — каже, — ну, і так далї, все знаєте, зухвало. Вислухав він еї й нїчого, смирно так одвічає: „Не можу, каже, нїчого я тут не пораджу. По закону... не можна“. Дивлюсь, а панночка моя почервоніла цїла, очи як вугле. — „Закон!“ каже, і засьміялась по свому сердито а голосно. „Так, так“, полковник їй на те, „закон-и!“

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Аптика в Королївці

поручає

В. АЛЄРҐАНДА АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗІЛЯ.

Зіля ті, витворювані з найдількіших ростин альпейских, перевисшають всї до тепер уживані зіля, грудні сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслїдком того они просто неоцїнені при катаральних болїзнях легких і проводів віддихових, при кашлю, крипцї і всїх других подібних недугах. Спосіб ужитя: Горсть зїль тих запарює ся в шклянцї кипячої води і той відвар пє ся в лїтнїм станї рано і вечером.

Цїна 50 сот.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“ і всїх инших часописий принимає виключно лиш ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНЇСТЕР“

стоваришенє заресстроване з обмеженою порукою у Львові

ПОЗИЧКИ удїляє своїм членам на $5\frac{1}{2}\%$ і 1% додатку на кошти адмінїстрациї, за предложенєм документів виказуючих достаточну гіпотеку.

СПЛАТУ позичок розкладає догідно на рати до 10 лїт. Сума позичок інтабульованих і за порукою 1,239.243 К.

ЧЛЕНОМ може бути тільки обезпечений тревало в „Днїстрі“ від огню.

УДІЛ членьский виносить 50 К, вписове 2 К. Число членів 2.391 з 2.501 удїлами на 125.050 К.

ВКЛАДКИ щадничі приймає „ДНЇСТЕР“ і опроцентовує на 4% Сума вкладок на 1.256 книжочках 1,103.333 К.

ЧИСТИЙ ЗИСК роздїляє ся частию на дивіденду для членів, частию на публичні добродїйні цїли: на церкви, бурси, захоронки, школи і т. д. На ті цїли роздано дотепер з товариства кредитового 10.840 К.

ІНФОРМАЦИЇ в справах позичок удїляє Дирекция і аґенти.

Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій аґенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тижневника ілюстрованого“. До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

Дуже величавий

образ комнатний

представляючий

„ПРИЧАСТЄ“

мальований артистом Єзерским в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацкого

Львів, ул. Руска ч. 3.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає Соболевский годинникар у Львові, площа Марийска (готель французкий).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).